

LIBRIS

We know
books

Florin Anghel Vedeanu

ARENA APOSTĂILOR

Hoffman

trăiesc dar oamenii! Așa disperat, la marginea lumii, eu mă obișnuisem să fiu... Acuma ar însemna să trăiesc viața altcuiva și fără Blanca, lumea este ca un *Pianoforti da concerto*, într-un grandios spectacol, care cântă de parcă ar arunca cu pietre în spectatori!" „Jimmy, eu sunt Elvira și te iubesc, nu știu dacă mai mult decât simți tu pentru Blanca, dar închipuirile tale de fericire alături de ea, sunt pur și simplu elucubrații și chin, de ce persisti în a fi nefericit?" „Tocmai ce ți-am spus că e capăt de drum, cui îi place să sufere? Nu sunt unul dintre călugării purtători de ciliciu, de aceea vreau să plec... Mi-e frică, mă îngrozesc de vorbele lumii, de faptele ei, dar mai ales de viitoarele ei tăceri. Mai trebuie ceva: un buchet de trei sute și unu boboci de trandafiri, toți albi, *ULTIMII TRANDAFIRI*, pentru Blanca, te rog să trimiți un comisionar să i-i ducă în prag, la *Cassa Grande*... Și vreau să mi se amestece cenușa cu a ei! Este ultima mea dorință... Eu, cel plecat în lume doar cu zestrea din azil i-am iubit frumusețea, puterea de seducție și toate defectele... am înțeles-o și am iertat-o mereu, o cunosc mai bine decât oricine și, chiar dacă știu ce reprezintă puterea lacătelor, mă duc să o caut, în rai sau în infern!" „Jimmy, raiul și infernul sunt aici, neîncuțate, intrăm unde ne dorim. Vin la tine!"

*

De Crăciun, în dimineața care a urmat, la poarta casei cu numărul 113, din strada Regăsirii, a fost descoperit, învelit cu un strat de doisprezece centimetri de zăpadă, un corp de bărbat complet gol, cu fața în jos; alături, lângă gard, pe un carton format A3 scria: SUNT ION GĂSITU o caut pe BLANCA.

CUPRINS

- I. *Jocul foamei* / 5
- II. *Suflete cu chirie* / 58
- III. *Rigori și binecuvântări în orașul din câmpul de aur* / 70
- IV. *Din cuprinsul zodiei 666* / 115
- V. *Moartea sărută oamenii pe gură* / 159
- VI. *Între idolatrizare și febra negării* / 195
- VII. *Ce pot conține tăcerile* / 222
- VII. *Doamnele nu-și schimbă parfumul* / 246
- IX. *Acasă. Întoarcerea călătorului* / 300

DTP: Hoffman Design
Tipar: Hoffman Print

© Florin Anghel Vedeanu
© Editura Hoffman, 2026, pentru prezenta ediție.

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN SRL
Tel: 0740.984.910
contact@editurahoffman.ro
www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VEDEANU, FLORIN

Arena apostăților / Florin Vedeanu. -
Caracal: Editura Hoffman, 2026
ISBN 978-606-46-2329-4

821.135.1

CAP. I. JOCUL FOAMEI

Satele și orașele, țările în general, oamenii își trăiau viața zi de zi fără să observe schimbările radicale din cotidian. Ploua, bătea vântul, era caniculă, secetă sau inundații, ninsori sau erupții vulcanice, dar toate, care la început păreau nemaipomenite, se dovedeau, din statistici, a mai fi fost; unele chiar în timpul aceleiași generații grăbite să uite, asta, din prea multă grijă de a exista în malaxorul reglat să funcționeze cu o viteză din ce în ce mai mare; în folosul sau în dauna cui? Urmașii geto-dacilor, numiți Oroles, Zalmodegicigus, Cotiso, Zyraxes, Burebista, Deceneu, Zeuta, Derzelas, care după războaiele daco-romane au început să se cheme: Regalianus, Tarbus, Thiamarcos... Toți au fost și au plecat...! Și au mai urmat, o mie de ani, mișcări mari de populații, migrări, cuceriri, fiecare aducând și lăsând nume și obiceiuri noi; (așa spun *izvoarele cunoașterii!*) era necesar, nu era...? Se schimbau oamenii și numele, dar rămânea pământul care ținea amintirile lor, ale trecătorilor, precum seifurile Helvetice azi, în diverse locuri și pentru orice eventualitate; adică pentru cei care aveau să cadă ulterior în firescul unor zile ce păreau a fi dintotdeauna pregătite să îi primească. A apărut Trimisul, Mântuitorul, Fiul Celui Ce Nu Se Vede, Iisus aducând cu El marea și singura Revoluție a lumii, Creștinismul! Statele, oamenii au convenit să se nu-

mere anii de la cumpăna lumii: înainte și după Iisus! Sfinții aduși de marea resetare au început să aibă fini peste tot, în toate graiurile creștine. Printre cele mai răspândite nume, la noi, în epoca modernă, fiind: Ion, Gheorghe, Petre, Ștefan, Constantin; Maria, Elena, Petra, Floarea... Și nu numai. De când Lumea, oamenii au fost, și au rămas, doar niște mici blesteme aruncate, vremii la întâmplare, pentru a se uni (?) în credința universal valabilă (*viața!*) într-un experiment competițional în care fiecare trebuia(e) să poarte un semn distinctiv, numele! Apoi, până și cele mai ne semnificative obiecte au căpătat o denumire, asta, odată cu luminarea creierelor umane... Spectacolul promitea grandoare și, dincolo de orice, originalitate!(?) Realitatea putea fi convinsă să se convertească la fetișizare, la concubinajul cu butaforia și mai ales cu sfera iluziilor, unde într-o bulă, sus, ca un abur, trona fericirea tuturor (singură!), care (de ce?!) făcuse să dispară scara ce ducea până la ea! Viața a căpătat un sens. În Sus! Cât de sus, unde în sus, când în sus? Era opțiunea fiecărui sau... a întâmplării. Desigur, urmau ocolurile, obstacolele, abandonurile, pierderile de parcurs, disperarea! Cu toate acestea, lăcomia ochilor minții râvnea trofeul și biciuia inteligența, așteptându-se ca ea să depășească imposibilul; care imposibil? Fericirea... de orice fel! Dar până să ajungă la satisfacție, la bucurie, la fericire, cei din periferiile societăților se zbăteau să tranșeze în favoarea lor bătălia cotidiană cu foamea...! *La guerre comme a la guerre! ...a la guerre comme a l'amour!* Fără reguli precise, întrecerea ad-hoc organiza și ordona degringolada prefăcând-o într-un mod de viață agonizant, cu ritm alert, acceptat de toți. Fiecare ieșea în arenă, ca să lupte până la capăt, cu sabia proprie sau fără. Absolut toți, preluau competiția acerbă încă din faza aceea de sper-

matozoizi, pe viață și pe moarte, totul pentru existență! Pe unde și cum? Fiecare pentru el...

*

Ion avea niște amintiri cețoase care se pierdeau în confuzii imposibil de clarificat. Acolo unde își începuse viața, Casa de Copii îl botezase cu numele de Ion Găsit, pur și simplu, pentru că fusese adus, de cine nu se știe, la ușa Instituției, în dimineața zilei de Sfântul Ion, înghețat, vânat, degerat și aproape mort, dar... fusese încălzit de trupurile mai multor femei, pe rând, întrucât nu funcționau caloriferele. Vârsta i-a fost apreciată a fi fost cam de șapte zile; deci, născut de Anul Nou... înainte sau după ora 0? A fost pusă data 1 *Ianuarie*, așa că, rămânea în sarcina Sfântului Vasile să afle restul. Casele de copii, orfelinatele, în funcție de vârstă la care ajungea Ion, se succedau și îi aduceau noi educatori și mereu alt personal îngrijitor, cu alte metode și cu obiceiuri diverse, dar la toți primau pedepsele... Unii aveau mai multă imaginație sau o cultură superioară a pedepsei, alții erau aplicați strict la prezent și foloseau de regulă unealta clasică, bățul; în sala de mese, în clase, la meditații, în dormitoare. Și peste tot plutea foamea. Rezultatele nu întârziu să apară: evadări, răzbunări, distrugeri de bunuri, autoflagelări și uneori... sinucideri! Ion alesese să fugă când și când, să caute binele în locurile aglomerate, cerșind sau printre tomberoanele de gunoi în care se găseau, fără bani, mai ales după sărbători, bunătăți pe săturate... Într-o zi, în plin centru, Ion urmărea cu ochi pofticioși cum o domnișorică îi reproșa mamei sale că i-a cumpărat o înghețată prea rece... Mergeau ele, mergea și Ion ca un câțel așteptând ca fetița să renunțe la cornetul fermecat. „Blanca, înghețata este în-

totdeauna rece, dacă nu îți place, uite colo coșul de gunoi... arunc-o!" Fata parcă atunci l-a remarcat pe Ion; s-a dus la el, studiindu-l cu un zâmbet prietenos și i-a dat cornetul din care ea gustase doar vârful dulce-aromat și răcoritor. „Vrei să mănânci tu înghețata asta?” „Da!” Ea plecase uitându-se înapoi, de mai multe ori, zâmbind, la copilul străzii cu câtă plăcere savurează Vafa; se părea că făcuse pentru prima dată un bine cu mâna ei... savura și ea facerea de bine! Și totuși, timpul trecea liniar pentru toți. Ce aducea? De regulă pentru toți cei care supraviețuiau regimului, în calitate de *căminar*, venea majoratul. După atâta rău, gândea Ion, *mai rău nu se poate, trebuie să urmeze binele!* Binele ascundea pâinea și râdea împingând foamea în față. Imediat după Crăciun, Ion și încă trei, doi băieți și o fată, au fost anunțați să părăsească instituția pe motiv că deveniseră majori și se puteau descurca singuri! Cloșca își abandona puii și nu oricum; o spunea, sec și sobru în câteva articole de lege, care nu-i întreba cât sau dacă sunt pregătiți de înfruntarea cu lumea...! Directoarea organizase o despărțire festivă, fără lacrimi, de fapt se voia o urare de *bun plecat* în viață! Adio pat rufos, adio masă cu înjurături, pedagogi, bătaii colegiale, bătaii oficiale și sprijin al statului *ghimpos*... Cât de bun fusese răul?! Poate ca o mamă vitregă sau, de ce nu, ca o școală a deprinderii cu necazurile lumii; o lume selectată, parcă, a lumilor mizere care urmau la rând. Oricum, totul trecea rapid la amintiri sufocate de spectrul zilei următoare. Libertatea mult dorită intona imnul deznădejdiei! Începea trailul pe cont propriu și se contura ca un puhoi de semne ale întrebării cu accente grave și frică... Scârțâind, poarta metalică se închidea în urma lor cu o tonalitate de cucuvea jalnică, sinistă, rătăcită, cobind a Libertate. Le aparținea întreaga

lume, foamea, frigul, nesiguranța și, ca bonus, era pregătit câte un abis pentru fiecare!

*

Toți patru au plecat regretând, dezorientați, în lumea de afară. Încotro? Aveau în față o zi, mică, în care fiecare urma să-și afle un loc al său, să-și înceapă zborul cu aripile din dotare... Au făcut planuri stând într-o cofetărie, până când au fost dați afară pentru că nu consumau. Unul dintre băieți, Ion Lepădatu, a luat-o pe Carmen Vioară de mână și i-a spus: *noi doi, vom reuși împreună, lăsăm în urmă totul!* Și au plecat printre blocuri... Celălalt băiat, Octavian Obositu, Tavi, se uita pierdut la Ion. Și noi... *Tu ce zici?* Se aștepta ca și ei doi să se cupleze? *Păi ce să zic, e mai ușor să aibă fiecare grijă de el. Un loc de dormit, o gură de hrănit... și dacă greșim, o facem fiecare pentru el; am fost noi și la grămadă, am văzut cum este!* Palid, Tavi a rămas pe trotuarul pustiu, trăgând din chiștocul umezit și tușind dogit din adâncul plămânilor șubrezi. Sărbătorile continuau. Lumea era ca un balaur flămând, ascuns deocamdată printre blocuri, pândind ieșirii din rând pentru a-i prelua și a-i adăuga armatei nevăzute a homleșilor, aurolacilor, gata pregătiți pentru viața sub cerul liber... Liberi ca păsările sau în canale... liberi ca șobolanii!(?)

Două cete îmbrăcate în simbolurile naționale, cămăși lungi cusute cu altițe de toate felurile și culorile, purtate pe deasupra hainelor mai groase, murdărite, cine știe, poate din anii precedenți, însoțeau: una o capră și una un urs; făcături, desigur, care dansau în ritmul unor melodii populare maramureșene propagate cu peste o sută de decibeli de stațiile plimbate agale, unul pe un cărucior de butelii și altul pe un cărucior pentru copii... Fulguia rar și, foarte rar... Încă

se mai aruncau bani de la balcoane... Seara parcă se grăbea ca niciodată să-și strângă oamenii pe la casele lor, frigul se întea odată cu vântul rece care amenința să se facă stăpânul nopții. Ion Găsită simțea de acum și frigul singurătății, tot mai rece; la cămin, mai mulți, împărțeau bucuroși bătaia aplicată cu program de către cadre, dar nu și pâinea care întotdeauna era insuficientă; foamea! De multe ori trecuse prin momente grele sau neplăcute, atunci își dorise să nu se fi născut... Și pentru că era de-o seamă cu *revoluția*, credea că ar fi fost mai bine ca mama sa să fi fost împușcată la Inter și să moară împreună cu el cu tot; dacă se putea și cu tatăl său, măcar erau eroi precum cei din Cimitirul Eroilor, de lângă Belu... Dar dacă chiar așa se întâmplase? Care să fie crucile lor? Unde or fi? Trist. Foarte trist... să nu știi de unde ai apărut, încotro mergi și de ce... doar să te chinui să exiști?! Care este diferența dintre a nu ști nimic despre tine și să știi precis că ai fi provenit din dragostea a doi morți? Oamenii erau legați prin grade de rudenie, el? Unde ar mai fi acum speranța unei regăsiri? Lumea sărbătorea cum îi era obiceiul; poate că mulți doar se prefăceau, el nu... nici măcar atâta nu putea; pocnitorile îi speriau gândurile. Urma o noapte la gară sau în vreo stație de metrou, în vreo scară de bloc, însă pentru asta, ca peste tot, era nevoie de noroc, măcar unul mic! Trecuse ultimul Crăciun la Casa de Copii, urma primul revelion în *libertate*... Matur și liber. Acolo toți așteptau momentul startului. Iată-l! Acuma constata că Libertatea este doar o scuză ca să poți face tot ce vrei! Ce vrei sau ce poți? Și dacă nu poți? Lumea încă își mai aducea aminte despre decembrie 1989, despre *revoluție*... *Unii ca despre un vis... Unii* pentru că își primeau tainul de revoluționari, alții pentru că se căpătuiseră pe viață, dar mulți, cei mai mulți erau

liberi să plece oriunde, pentru că de la cotitură rămăsese-ră pe drumuri, ca el! Găsiseră libertatea!? Unde și câtă era? Aceasta era cât lumea...! Și după aceea? Avea să creadă că și părinții săi muriseră pentru libertate. Cum e în libertate, adică mort? Era vreo variantă... rea, bună sau cea mai bună? Aia cu *mort* rămânea, trebuia pusă, ultima! Poate era bine să se facă om de afaceri... case, bani, mașini, femei... Dar cum, ce să vândă și de unde? Ceva tot avea - și făcuse economie de o vreme: lacrimile! Iată, negustor de lacrimi; o lacrimă e zece la sută apă și 90% suferință! Se găseau din plin, peste tot, doar că trebuiau colectate... Era musai să angajeze câte-va persoane pricepute, trebuiau puse în recipiente de farmacie, ca leacuri, dar la ce boli ar fi bune ca leacuri lacrimile? Selectate, pe categorii de proveniență, desigur, la mai multe afecțiuni; cum ar fi: singurătatea, foamea, frica, frigul, disperarea... Poate și la altele! Un mare țurture de gheață, parcă înghițit, îl ținea în picioare... aiura...

Din față venea un grup de tineri gălăgioși. Ca să-i evite, Ion s-a dat mai lângă bordură. „Hai cu noi, te-am prins! V-am spus eu că găsim unul singur cu care să ne completăm formația?” Vorbise o fată îmbrăcată cu o haină elegantă de blană albă și cu un fes de Crăciuniță, de sub care ieșeau bucle bogate de păr auriu. Și ce ochi...! Duceau cu ei toată veselie unui oraș pentru revelionul care urma. „Cum te numești, străine?” „Ion Găsită, *localnic*!” „Are haz tipu', auziți cum îl cheamă, Ion Găsită... Ha-ha-ha! Mergi cu noi Ioane, o să-ți zicem Jim, dacă ai alte șuste anulează-le, dăm o petrecere pe cinste, e ziua mea de naștere și sunt singură acasă, uite, suntem cinci la patru și nu e pereche nimeni cu nimeni, pri-cepi? Hai!” Ion a avut o senzație de cald în piept, unde o mai văzuse? Desigur, era doar o părere de bine și chiar dacă

îmbrăcat sărăcăcios, față de cum era grupul, fusese luat în seamă, poate aveau să râdă de el... dar ce altceva mai bun avea de făcut? Mergeau parcă la întâmplare și totuși au intrat pe o stradă mai liniștită care era animată numai de râsetele lor. S-au oprit în fața unei porți mari, din fier forjat, cu niște lei masivi cocoțați pe stâlpii de marmură albă; palma mică a Crăciuniței s-a apropiat de un ecran și poarta s-a deschis glisând silențios. Ca la comandă, pe alea care ducea spre intrarea somptuoasă, s-au aprins, de o parte și de alta, niște globuri mari care au făcut o lumină orbitoare iar deasupra ușii de la intrare, de asemenea, s-au aprins trei becuri strălucitoare. Izbîit de lumina lucitoare, Ion a avut un moment de ezitare în a mai înainta. Țasta da euro-noroc! Cum o să se comporte într-o asemenea casă luxoasă? Poarta, aleile și intrarea erau suficiente pentru a imagina interiorul... și el? ...ca Alice în Țara Minunilor! Numai de nu l-ar pune să se descalțe la intrare... Șosetele sintetice puteau să otrăvească tot aerul din imensa casă-palat! Poate era mai bine să se întoarcă până nu se face de răs, dar unde să se întoarcă și apoi cine era el să se facă de răs? De răs se face cineva cunoscut cu pretenții de domn, om cu ștaif, el ce...? Era mai de onoare dacă dormea în gară sau pe vreun hol de bloc de unde putea oricând fi gonit ca un câine maidanez? Poate ăsta este libertatea, să te faci de răs benevol, cu bună știință! Uși imense, sculptate, din lemn masiv, policandre cu suporturi frumos ornamentate, aurite, aplicate plantate cu dărnicie, în holul unde, printre fotoliile de piele putea să întoarcă o basculantă de 16 t, ghirlande de flori deasupra oglinzilor care arătau oamenii frumoși; până și Ion se vedea altfel între acei tineri veseli puși pe distracție. „Ai auzit, Ioane, mă numesc Blanca. Vin-o cu mine.” Veselă, gazda l-a luat de mână și l-a dus

pe un hol lung cu multe uși misterioase până s-a oprit la una. „Aici este dressing-ul fratelui meu, stabilit la Monaco, poți alege orice haine dorești că doar n-o să stai în astea de lucru... Aa! Uite baia este aici, alături, cu tot ce-ți trebuie. Hai, mai repede, până nu pierzi începutul!” „Și părinții tăi, unde sunt?” „Prin Dubai, Singapore... poate Maldive, Gran Canaria, Seychelles, nu știu precis. Eu am rămas singură acasă, știi filmul... trebuie să fac nebunii, nu-i așa? Să stau să te ajut la...” „Nu, nu, mă descurc.” Ion parcă visa. Unde o mai văzuse? Țasta să fie norocul? Și după aceea ce-o să mai fie? Întoarcerea la grijile și necazurile zilnice, și? ...aici era raiul și nu strica un popas, chiar și scurt. Dressing-ul era un magazin în toată regula; cu haine scumpe: de la ținute sport la cele de gală. Dar mai întâi baia... era cât o clasă de la orfelinat! Rafturi cu multe sticlute, recipiente cu forme bizare și cada... cât un bazin de înot și totul atât de curat încât Ion avea impresia că simpla sa prezență era o murdărie în asemenea peisaj; hainele lui puteau, pur și simplu... șosetele erau ca niște cadavre de pisici în putrefacție aruncate în parfumerie! Câtă nepotrivire... unde putea să arunce toate hainele sale? Și... dacă i-ar fi spus Blanca să plece în hainele cu care a venit? Nu se putea, ce însemna pentru ditamai magazinul o ținută sport pe care o alesese Ion? Nimic! Curajul aici era o probă de tupeu ca și în sala de mese, la Cămin, unde cei mai mari luau pâinea celor mai mici, cu riscul de a se pomeni cu bățul pedagogului pe spate... În viață, dacă ești timid pierzi; trebuie să înveți să vrei! Până la urmă putea să fugă, îmbrăcat mai bine decât venise, deocamdată raiul acesta îl primise și îl răsfața. „Ioane, ești gata?” Blanca intrase întempestiv, cu un pahar în mână, surprinzându-l pe Ion, gol-goluț în fața oglinzii, bărbierindu-se. „Ooo! Champion! Arăți per-

fect dezbrăcat... ca o statuie! Te rușinezi? Nu trebuie, uite o parte a ta se bucură. Ia și bea, nectarul zeilor!” Nectarul era plăcut, răscolorat, cald aducător de zâmbet și plutire... Nu se compara cu nimic din ce mai încercase Ion în diferite ocazii ale evadărilor și încălcărilor regulamentelor de cămin. Blanca era și mai frumoasă iar înaltele barierele dintre ei, bogăția și luxul, dispăruseră brusc; hainele ei cădeau de pe trupul mlădiu lăsând sâni să bucure ochii lacomi ai fostului căminar, care nu mai văzuseră cum arată o minune... „Ești campionul meu... numai al meu!” *Înghetata aceea... domnișorica...* De-abia acest dar fierbinte, corporal, depășea înghețata rece și aromată, Vafe... Cu ochii închiși, Ion trăia clipele de locul întâi pe podiumul iubirii, momentul părea a se veșnici; dar nu... vocile unor spiriduși li s-au alăturat cu chiote și atingeri de tot felul iar Ion s-a trezit dat la o parte, fiind luat într-o pădure de brațe până când s-a lăsat atras ca de un magnet de o brunetă cu părul scurt și creț. I s-a mai dat un pahar cu ambrozie. În jur toți erau împerecheați, iar Blanca îi spunea unui lungan scheletic: „Ești campionul meu... numai al meu!” Muzica spațială se plimba leneșă printre tinerii îngeri ne-înșeuai hotărâți să dezerteze din prezentul delirant-aburos, în timp ce, un tip înalt cu o mustață pidosnică și plin de tatuaje colorate se strecura printre trupurile vlăguite până a ajuns la Blanca. „Regina, a sosit *Caterig-ul*, alooo! Bufetul Columbian, vă rog...! Văd că niciunul nu mai aveți buzunare... unde-i verdeța mea?” „Băicoaie, lasă marfa și ieși dracu afară, că ne strici sărbătorile! Știi cu cine ai de-a face... păi, ne iei de aurolaci?!” Vorbise un tip musculos și ras pe cap, care tocmai era *campionul* Blancăi. Pictatul a scos *marfa* la modul justificativ, numărând plicurile, cu gesturi de învățător care predă cursuri de abac... „unu... doi... trei...”

„Du-te să mai aduci, hai, că n-ajunge!” „Și banii?” „Vii după sărbători sau... schimbăm furnizorul!” „Hei, te-ai oprit? Păi, ce faci măi campionul meu, lasă conferințele pe mai târziu, că... Ioane-Jim! Unde ești Ioane?! Semnează tu condica, Ioane, am să-ți dau o notă bună dacă... mai ia un pahar!” Blanca da la o parte mâini, picioare, capete și, târându-se printre cei căzuți, întorcea cu fața în sus trupurile fără de colesterol, moleșite, în căutarea lui Ion.

*

Două asiatice, cu chipurile luminate de niște zâmbete însorite, îl sprijineau, de-o parte și de alta, ajutându-l să meargă... Ce? Unde era prințesa din vis, Blanca și gașca ei? Dezastrul din jur nu avea nicio noimă. În pielea goală, Ion era sigur că visează sau că se trezise dintr-un vis frumos cu dureri de cap și cu senzații acute de vomă, plonjând într-un coșmar unde singura speranță era grupul de necunoscuți care îl aduseseră în casa luxoasă. Dar dacă nu era a lor? Ce era cu asiaticile tinere care nu-i vorbeau, ci doar își potriviseră câte un zâmbet de reclamă la o pastă de dinți celebră? Ion oticnea, dar conținutul fusese deja eliminat; capul îi zvâcnea dureros și imaginile parcă se dublau. Îi rămăsese însă viu tabloul *marii deschiloțări*, imensa bucurie a găștii Blancăi, egală doar cu *înghetata Vafe*, și cu *ziua* aceea când la Cămin, în urmă cu vreo zece ani, venise de Crăciun un om-politic-și-de-afaceri cu multe bunătăți, după care se și văzuseră toți la televizor; două zile de o frumusețe memorabilă de până la majorat... acuma fusese a treia, cronologic, dar prima în top *Frumos*! Însă, libertatea de după libertate durea! Constata iarăși că libertatea e doar o scuza că să faci ce vrei. Și uite, cât de aproape era acest univers alternativ... Apa rece a dușului îl făcea să se chircească: până și gândurile

erau în așteptare. Prosop moale, parfumat, călduros... două zâmbete de Asia Centrală, un pahar cu suc de fructe dulce-amar(?), apoi, un pat primitiv și o liniște țiuitoare.

*

Să cazi pe stradă sau să te arunci într-un șanț, ca și cum ai sări în gărlă de pe un mal înalt, ar fi fost un gest în urma unui pariu sau o viteză ieftină, dar să fi aruncat lângă un gard, în pielea goală, printre buruienile uscate și înzăpezite, iar trezirea din somn să fie o izbitoră dureroasă de un pom, care sta la locul lui de mai mulți ani, friza lipsa de logică... Semăna, oarecum, a naștere întârziată cu optsprezece ani! De ce lângă gard, de ce iarna, de ce nu țipase după impactul cu pomul? Surprindere. Frică. Dar mai ales, frig! Măinile căutau să acopere corpul în timp ce ochii se speriau de atâta alb înghețat, urechile auzeau clinchet de clopoței de vânt iar trupul, tot, era uns cu ulei de zăpadă siberiană; mișcările deveniseră robotice, se mișca precum un gândac paraplegic căutând... *Înghețata... căldura Blancăi...* Un gard, iar dincolo de el, o casă... Poarta era încuiată; cine l-ar fi primit într-un asemenea hal? Altfel, încotro?! De sus veneau fulgi mărunți, parcă cernuți de o sită fină, foarte reci, dar nu mai reci decât vântul care îi gonia de-a lungul drumului. „Oameni buni... oameni buni îngheț, mor de frig. Vă rog să mă primiți în casă!” În sfârșit, s-a auzit o ușă. Apoi un cap ciufulit de femeie trezită din somn. „Cine ești, ce vrei?!”, „Mor de frig, doamnă, vă rog...” Femeia s-a întors în casă trântind ușa. Ion nu găsea atâta putere să meargă până la casa din vecini. Parcă nu îi mai era frig. Ar fi vrut să le zâmbească *acelor* amintiri, dar fața i se crispase ca și tot restul corpului... Era o statuie nudă care se sprijinea cu ambele mâini de

bulumacul porții încuiate. Două femei l-au înfășurat într-o pătură și l-au dus mai mult târâș în casă. Ion le percepea ca pe două ursitori... lipsea cea de-a treia. I se derula povestea primei lui venituri pe lume... tot aruncat, tot înghețat și... ce urma? Nu deosebea figurile femeilor, dar le simțea căldura trupurilor, a vocilor, a sufletelor... „Elvira! Ia și fă-i un ceai, hai repede!” „De care... și tu ce faci?!”, „Eu stau lângă el, îl încălzesc, trupul de la trup se încălzește cel mai bine.” „Stau și eu în partea cealaltă, îl încălzim amândouă...” „Hai-hai... mai repede cu ceaiul, că-i trebuie și pe interior, săracu de el!” Iată cum, scăpat din gura zăpezii și a gerului, Ion era în plin proces de dezgheț între două femei, mamă și fiică. „Mamă, ai putea să mi-l lași mie? E tânăr și poate rămâne la noi... Nu mai vreau să fac ceea ce faci tu!” „Nu faci, nu mănânci! Cine crezi că ne dă pe degeaba? Și-apoi, cine crezi tu că e acest p..ă goală, vreun prinț? Ești mică și ai gârgăuni în cap! E bine să vezi ce ți-e de folos, atât! D-alde d-ăștia... pe toate drumurile; îl dezghețăm, îl punem pe picioare... o să-i dau hainele pe care urma să i le dau de pomană lui taică-tu și... valea! Dacă e prinț sau măcar om de onoare, o să ne găsească ca să ne mulțumească, dacă nu... să fie pomană!” „Mamă, după cum te văd dezbrăcată, vrei să-i faci pomană pe de-a-ntregul lui tata...” „Și?! Într-un An Odată, la șapte ani, merită și tac'tu atâta lucru...” „Dar eu sunt tânără, sunt aici...” „Tu ai timp destul, nu te grăbi!” „Să știi că eu nu mai merg *la lucru!* Ce mă înveți tu pe mine? Asta e meserie?” „Te învăț să exiști, asta te învăț! Uite, eu calificată și cu meserie, tot aici am ajuns! S-a dus dracu' celebra APACA! Și cât m-am chinuit între timp: trei schimburi, program fix, disciplină, supunere oarbă, iar ca femeie, dacă mai ești și frumoasă, șefii te vor face să cedezi, pe degeaba... apoi, uite, te